

РЕШЕНИЕ

№ 660

гр. София, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: А. Ангелов

Членове: Биляна М. Вранчева
М. Г. Г.

при участието на секретаря Даниела Д. Генчева
в присъствието на прокурора С. Д. Т.

като разглежда докладваното от А. Ангелов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100602002 по описа за 2022 година

Производството по делото е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда от 24.02.2022г., постановена по НОХД № 13 342/20г. по описа на СРС, НО, 9 състав, съдът е признал за невиновен подсъдимия А. Д. по първоначално повдигнатото му обвинение по чл. 129, ал.2, вр. ал.1 от НК, като вместо това го е осъдил за престъплението от частен характер по чл. 130, ал.1 от НК с приложение на чл. 78а, ал.1 от НК, налагайки му административно наказание „глоба“ в размер на 1 000лв. Със същата присъда е ангажирана и гражданската отговорност на подсъдимия А. Д., като е осъден да заплати на гражданския ищец М. П. сумата от 2 000лв., представляваща обезщетение за претърпените от деянието неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на увреждането, като гражданският иск е отхвърлен за разликата до пълния му предявен размер от 10 000 лв. В тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разноси и следващата се държавна такса върху уважената част от гражданския иск.

Срещу присъдата, в срока по чл. 319, ал.1 НПК е постъпила жалба и допълнение към нея от подсъдимия А. Д., подадена чрез упълномощения му защитник адв. М. Б., с искане за отмяна на същата като неправилна, незаконосъобразна, несправедлива и постановена в противоречие с материалния закон и процесуалните

правила, като се иска постановяване на нова присъда от въззивния съд, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен по обвинението за извършено престъпление от частен характер. В подкрепа на тезата си адвокат Б. изтъква, че единствено пострадалият П. свързва авторството на деянието с подзащитния му, а П. е предубеден и заинтересуван от изхода на делото; всички останали свидетели не подкрепят изложеното от него и разколебават достоверността на показанията му. Защитникът заключава, че обвинението срещу подзащитния му е недоказано и прави искане за неговото оправдаване, като бъде отхвърлен и предявения граждански иск.

С подадената жалба и допълнението към нея не се правят искания за събиране на доказателства от въззивния съд.

В срока по чл. 322 НПК не са постъпили писмени възражения срещу подадената жалба до даване ход на делото пред настоящата въззивна инстанция.

В закрито заседание, проведено на 31.05.2022 г. въззивният съд, по реда на чл. 327 НПК, е преценил, че за правилното изясняване на обстоятелствата по делото не се налага провеждането на съдебно следствие във въззивната инстанция.

В хода на съдебните прения защитникът адв. Б. заявява, че поддържа жалбата и допълнението към нея, като преповтаря изложените в тях писмени доводи. Адв. Б. акцентира, че проверяваният съд се е произнесъл с осъдителна присъда след като е сезиран с искане за осъждане за престъпление от частен характер, след изтичането на 6-месечния преклузивен срок, което е процесуално недопустимо и атакуваният съдебен акт подлежи на отмяна.

Повереникът на частния обвинител и граждански ищец адв. Г. изцяло подкрепя постановената от първоинстанционния съд присъда като законосъобразна и справедлива. Моли въззивната инстанция да я потвърди изцяло.

В съдебно заседание представителят на държавното обвинение моли за оставяне жалбите на подсъдимия без уважение като неоснователни. Намира повдигнатото обвинение за доказано по несъмнен начин, прилагането на разпоредбата на чл. 78а от НК за законосъобразно и справедливо, определението от СРС административно наказание „глоба“ за правилно индивидуализирано, както и размера на обезщетението по чл. 52 ЗЗД за справедлив и съобразен с вида и характера на причинените телесни увреждания в резултат на извършеното престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК.

В правото на лична защита и предоставената му последна дума, подсъдимият Д. заявява, че не познава частния обвинител и граждански ищец П., никога не го е виждал и е несправедливо обвинен.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIV-ти въззивен състав след като обсъди доводите в жалбите на подсъдимия Д., както и тези, изложени в съдебно заседание от страните и след като в съответствие с чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на

атакуваната присъда, намери за установено следното:

Настоящият въззивен съдебен състав счита, че първоинстанционният съд е анализирал логично и подробно събрания по делото доказателствен материал, като фактите по делото са установени правилно и в тази част няма основание присъдата да бъде отменяна или изменяна. След самостоятелния анализ на доказателствената съвкупност по делото въззивният съд приема за установена фактическа обстановка, сходна с тази, приета от първоинстанционния съд.

Подсъдимият А. Д. Д. е роден на ****г., в гр. Кюстендил, българин, български гражданин, със средно образование, женен, неосъждан, с ЕГН *****, и с адрес по ЛК в гр. София, ж.к. ****.

На 11.09.2018г., около 12:30 часа, свидетелят М. П. заредил собственоръчно с бензин своя мотопед на бензиностанция „Шел“, в отклонението на бул. „България“ в гр. София, посока Околовръстен път. Свидателят П. установил, че при зарежданото е залял мотопеда си с гориво и решил да изчака същият да изсъхне, за да се предпази от евентуален пътен инцидент, затова преместил своето МПС на съседния паркинг, разположен от западната страна на бензиностанцията. Непосредствено до паркинга се намирили бизнес сграда „Бизнес Център България“ и офисът на „Инвестбанк-клон Витоша“ АД. От бизнес сградата излязъл охранител, който след като запитал свидетеля П. какво прави там му съобщил, че паркингът е частна собственост и следва да го освободи. Свидателят обяснил причината за престоя си на паркоместото и че скоро ще потегли. В това време от бизнес сградата излезли подсъдимият А. Д., придружен от неизвестен мъж и охранителя на бизнес сградата. Подсъдимият казал на свидетеля П. „Хайде махай се оттук, мой е паркингът“, П. обяснил, че му трябват няколко минути и ще напусне мястото. Свидателят П. не е имал провокиращо поведение срещу лицето, което му казало да напусне паркинга. Подсъдимият Д. го запитал „Какво ме гледаш лошо“ и въпреки опита на П. да обясни причината за престоя си, подсъдимият го приближил на разстояние около метър и замахнал изненадващо с ръка, свита в юмрук, като нанесъл няколко бързи удара в лицето на свидетеля П., които попаднали в дясното око, дясната буза и слепоочието на пострадалия. Другите две лица – охранителят и непознатият мъж, придружаващи подсъдимия, не участвали в комуникацията, нито се намесили, за да спрат подсъдимия. Свидателят П. изпитал силна болка в лицето, замаял се и клекнал на земята, без да губи съзнание. Подсъдимият Д. му казал „Махай се веднага, иначе те почва“. П. успял да се изправи и избутал мотопеда си на няколко метра по-надолу. Подсъдимият Д., непознатият мъж и охранителят напуснали паркинга и се прибрали в бизнес сградата. Свидателят П. бил замаян и решил, че не може да шофира веднага, затова изчакал няколко минути на мотопеда си. В това време от сградата на „Бизнес Център България“ излязъл подсъдимият Д., качил се на автомобил с рег. № ****, бял на цвят и напуснал местопроизшествието.

Пострадалият П. подал сигнал на телефон 112, съобщил за случилия се инцидент и дал описание на извършителя. Служители на МВР се отзовали на местопроизшествието, те посъветвали потърпевшия да посети ВМА и да подаде жалба

в 06 РУ-СДВР.

В същия ден на 11.09.2018г. пострадалият П. бил освидетелстван във ВМА, София от д-р И.Л., който издал съдебно-медицинско удостоверение №66/2018г., в което било отразено, че долният десен клепач на дясното око на лицето било с кръвонасядане, дясната скула и дясната буза били със зачервяване, леко оточни и болезнени при палпация. Описаните травматични увреждания се дължали на действието на твърди тъпи предмети, по механизми на удари с или върху такива, водещи до възникване на болка страдание.

На 12.09.2018г. пострадалият П. направил ЯМР на главата си, с който се установили в десния максиларен синус фрактурни линии по предната и латерална стени. Според изследването в кухината на синуса проникнал малък костен фрагмент.

В първия месец след нанесените му удари свидетелят П. изпитвал силни болки в челюстта, затруднения в храненето, говоренето и дишането през носа.

Извършил допълнителни медицински прегледи, включително при невролог и лекар специалист „уши, нос гърло“. В рамките на около месец приемал медикаменти, предписани от лекар. За период около три месеца интензитета на болките намалявал до изчезването му.

Според заключенията на допуснатите в хода на първоинстанционното производство СМЕ на вещото лице д-р Д.Н. и тройна СМЕ на вещите лица професор д-р М. Т., д-р А.М. и д-р Ц.Г. на пострадалия П. са били причинени следните травматични увреждания: закрыта черепно-мозъчна травма, представляваща мозъчно сътресение и лицева травма, изразяваща се в кръвонасядане на долния клепач на дясното око; зачервяване с лек оток и болезненост на дясната скула и дясната буза; счупване на предната и външната страна на десния горночелюстен синус с нискостепенно изместване на счупването на предната страна навътре към кухината, с наличие на малък костен фрагмент по външната стена, проникващ в кухината на синуса; хидроарерично ниво на синуса; лекостепенно затруднено отваряне на устатата; лицева хипестизия в автономната област на втори клон на десния троичен нерв, с лицева асиметрия за сметка на изгладена дясна носно-устна гънка, намален слух в дясно. Експертните изводи сочат, че посочените увреждания в тяхната съвкупност представляват по медико-биологични характеристики лека телесна повреда, с причиняване на временно разстройство на здравето, неопасно за живота, извън случаите на чл.128 и чл.129 НК. Реализирането на счупването на десния горночелюстен синус е причинило на свидетеля П. телесно увреждане, което по морфологията си няма връзка с дъвчането и говоренето. Възстановителният период от увредата е обичайно около 20-25 дни, но от медицинската документация и доколкото липсва друга такава не се установяват обективни находки възстановителният процес да е продължил повече от 30 дни за този вид увреда.

Изложената фактическа обстановка се установява след анализ на наличния по делото доказателствен материал - показанията на свидетелите М. Е. П., М.Е.В., Р.Ц.П., Й.Й.Я., В.И.П., Д.Е.Е., И.А.В. и Н.Т.Т., заключения на СМЕ на вещото лице д-р Д.Н., заключения на тричленната СМЕ на вещите лица проф. д-р М. Т., д-р А.М. и д-р Ц.Г., справка за съдимост на подсъдимия от досъдебното производство.

Въззивната съдебна инстанция се съгласява с изводите на районния съд, че доказателствата по делото изцяло подкрепят изложените фактически изводи, в каквато насока СРС е направил съответен доказателствен анализ.

Районният съдия е съпоставил показанията на всеки един от разпитаните по делото свидетели с оглед на тяхната достоверност, базирайки се на тяхната вътрешна убедителност, изводима от логичността, последователността и съответствието им с останалия по делото доказателствен материал. Поради това, липсва едностранчивост във възприемането на едни показания и голословно отхвърляне на други. Напротив, видно от мотивната част на изложението на СРС, същият е дал ясен и недвусмислен отговор на въпросите относно относимостта и логичността в показанията на всеки един от разпитаните свидетели като е обособил няколко групи свидетелски показания.

Правилно контролираният съд е приел за достоверни показанията на пострадалия М. П. не само, защото се отличават с вътрешна подреденост и обстоятелственост, въпреки изтеклия дълъг период от време, но поради липсата на противоречие относно факти, които свидетелят непосредствено е възприел или в осъществяването на които е взел участие. СРС задълбочено е анализирал показанията на пострадалия П., като е съобразил, че същият е конституиран като граждански ищец и частен обвинител и логично би защитава линия, свързана с тази му позиция. Въпреки това, предвид факта, че изложените от него данни са такива на свидетел-очевидец, съдът ги ценил като даващи достоверни сведения за инкриминираните действия, авторството на подсъдимия в извършването им и конкретните обстоятелства, при които са осъществени. Съдът е извършил необходимия анализ на коментираните показания чрез съпоставянето им със съдържанието на съдебно-медицинските експертизи и издадените медицински документи, които потвърждават по категоричен и експертен начин, получените травматични увреждания на пострадалия П., техния медико-биологичен признак и механизма на нанасянето им. Контролираният съд с внимание е коментирал и показанията на свидетелката Евтимова, понастоящем съпруга на пострадалия и е достигнал до извод, че същите следва да бъдат кредитирани относно физическото състояние на П. след инцидента – изпитвал силни болки, непосредствено след събитието; затруднения в дишането; промяна в гласа; употребата на медикаменти и възстановителния период от травмите, които факти се подкрепят и от заключенията на вещите лица. Показанията на свидетелите П. и Евтимова относно настъпили усложнения в здравословното състояние на пострадалия П., като пряка

последица от претърпения на 11.09.2018г. инцидент, имащи отношение за гражданската отговорност по иска срещу подсъдимия Д., правилно не са ценени от първоинстанционния съд, тъй като влизат в противоречие с заключенията на СМЕ на вещото лице д-р Д.Н., чиито изводи са допълнени, доразвити, обосновани и детайлизирани в приетата по делото СМЕ на вещите лица проф. д-р М. Т., д-р А.М. и д-р Ц.Г. и на базата на експертните заключения е отхвърлил твърденията от пострадалия и съпругата му негативни последици за здравето на П..

Кредитираното от съда разпознаване на подсъдимия Д. от свидетеля П., е пряко следствие от законосъобразната констатация, че са спазени условията и процедурата за провеждането му, установени в чл. 169 и сл. от НПК. Правилно в тази насока съдът е кредитирал показанията на свидетелите Й.Я. и В.П., участвали като поемни лица в ДП при извършеното на 28.05.2020г. разпознаване на подсъдимия Д. от свидетеля П. и от показанията на които се установява категоричността на пострадалия, че именно подсъдимия е автор на извършеното посегателство. В тази връзка не може да бъде споделен довода на защитата за недоказаност на обвинението, изводим единствено от наличието на един (пострадалия) свидетел на посегателството. Освен житейската достоверност на свидетелстването на П., изводима от последователността, конкретността и логичността на разказа му, неговите показания се подкрепят от заключенията на СМЕ, описващо причиненото му травматично увреждане и механизма на неговото получаване. Ясен, конкретен и еднозначен е разказът на пострадалия Д. за събитията през инкриминираната вечер, вкл. действията на подсъдимия, довели до съставомерното увреждане. Тук следва да бъде акцентирано върху обстоятелството, че в хода на съдебното следствие не се събрани данни, които да обосновават извод за тенденциозност в показанията на пострадалия, респ. мотив той да уличава неоснователно подс. Д. за инкриминираното престъпление. Напротив, липсата на предхождащи инкриминираното деяния взаимоотношения помежду им, навеждат на извод, че излагането на неблагоприятни за подсъдимия факти от пострадалия се дължат на желание за разкриване на обективната истина, а не на тенденциозно отношение към личността му. На следващо място в показанията на св. П. не личи явна тенденциозност по отношение на поведението на подс. Д., свидетелят не изразява негативно отношение срещу личността на подсъдимия, което също е основание да се сметат показанията му за отговарящи на обективната действителност. Гореизложеното относно качествената характеристика на източника на интересуваща делото информация следва да бъде прието единствено като израз на желание за разкриване на обективната истина.

Ето защо и след самостоятелен анализ въз основа на вътрешната убедителност, качествена характеристика и подкрепеността на показанията на св. П. от останалия събран по делото доказателствен материал, въззивният съд ги счете за достоверни и съответни обективната истина, поради което ги цени и относно авторството на деянието.

От заключението на вещите лица пред първоинстанционния съд се установява, че уврежданията на пострадалия не съставляват средна телесна повреда по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, а лека телесна повреда „ временно разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК“, която следва да се квалифицира по чл. 130, ал. 1 от НК.

Разпоредбата на чл. 287, ал. 5 НПК оправомощава съда да се произнесе с присъдата и за престъпление, което се преследва по тъжба на пострадалия, ако на съдебното следствие прокурорът или частният обвинител установи, че престъплението се преследва по тъжба на пострадалия и поиска съдът да се произнесе с присъдата и за престъплението, което се преследва по тъжба на пострадалия. Правилно контролираният съд е приел, че в този случай не може да се произнесе само с оправдателна присъда по първоначалното обвинение, след като има изрично искане от страна на повереника на частния обвинител и граждански ищец адв. В. Г. за осъждане на подсъдимия за престъпление от частен характер. Изключително прецизно първата инстанция излага доводи, че макар досъдебното производство да е образувано на 08.05.2019г., след изтичане на шест месечния преклузивен срок по чл. 287, ал. 5, вр. чл. 81, ал. 3 от НПК, пострадалият е предприел всички възможни действия за инициирането на наказателно преследване срещу подсъдимия Д., като на 12.09.2018г. е депозирал жалба в СРП и е представил наличните медицински удостоверения.

Настоящата въззивна инстанция напълно споделя правните изводи на СРС, че постановлението за отказ от 21.12.2018г. на СРП да образува ДП и последващото постановление от 02.04.2019г. на СГП, с което е отменен първоначалния отказ и е указано да се образува ДП е технически въпрос, който не заличава фактическите и правните основания за образуване на ДП към 21.12.2018г., когато са били налице всички законови основания и не следва да се тълкува във вреда на частния обвинител, който именно е проявил инициативата да сезира компетентните органи за извършеното посегателство, спазвайки срока по чл. 81, ал. 3 от НПК. Определянето на вида и характера на причинената телесна повреда, изисква специални знания от областта на медицината, които пострадалият П., видно от образователния му ценз, не притежава и в тази връзка - доверявайки се изцяло на констатациите на лекарите при извършените от тях първични прегледи. С оглед на това, не може да се вмени във вина на пострадалия, че не е подал частна тъжба, с която да инициира наказателно преследване от частен характер, още повече че държавното обвинение в крайна сметка се е ангажирало със защита на правата му по общия ред.

Настоящият въззивен състав смята, че с изменението на обвинението по реда на чл. 287, ал. 5 НПК в съдебното следствие в първоинстанционното производство не е нарушено правото на защита на подсъдимия, напротив – така се гарантират и правата на пострадалото от престъплението лице, тъй като в противен случай (с постановяване

на оправдателна присъда по обвинението по чл. 130, ал. 1 от НК) би се преклудирала възможността на пострадалия да потърси правата си и по частен правен път именно поради изтичането на срока по чл. 81, ал. 3 от НПК и наличната законовата забрана за преследване на дееца два пъти за едно и също нещо.

При така установеното при анализа на доказателствената съвкупност, първоинстанционният съд е достигнал до верен и законосъобразен извод, че подсъдимият А. Д. е осъществил състава на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК.

От субективна страна правилно контролираният съд е преценил, че деянието е извършено от подсъдимия Д. умишлено, при форма на вина евентуален умисъл, доколкото, нанасяйки удари в областта на лицето на пострадалия с юмрук, е съзнавал общественоопасния характер на деянието си и е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но се е съгласявал с всеки възможен резултат на телесна повреда. У подсъдимия Д., като зрял индивид, е съществувала представа за противоправността и обществената укоримост на увреждането телесната цялост на човешкия организъм.

Настоящият въззивен състав напълно се солидаризира с изводите на СРС за прилагане на разпоредбата на чл. 78а от НК при условията на обвързана компетентност за освобождаване на дееца от наказателна отговорност и налагане на административно наказание за извършеното от подсъдимия Д. престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК. С оглед констатираните смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства въззивният съд не намира основание за изменение на размера на наложеното административно наказание „глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева, определено в минималния законов размер, поради което последващо му намаляване се явява недопустимо.

По отношение на предявения и приет за съвместно разглеждане граждански иск, предвид доказаната съставомерност на деянието по чл. 130, ал. 1 от НК, въззивният съд счита, че правилно са анализирани от СРС предпоставките на чл. 45 от ЗЗД за ангажиране на гражданската отговорност на подсъдимия Д.. Съдът, подобно на предходния, намира, че в настоящия случай са налице всички елементи от фактическия състав на неправомерното увреждане - деяние, неговото авторство, противоправност на деянието, вреда, причинна връзка и вина на дееца, поради което предявения граждански иск се явява доказан по основание. При принципно съблюдаване на установените в чл. 52 от ЗЗД критерии за справедливост и релевантната съдебна практика, районният съд е определил размера на претърпените от пострадалия П. неимуществени вреди от деликта, ведно със законна последица на основание чл. 86 от ЗЗД - акцесорното обезщетение за лихви от датата на увреждането – 11.09.2018г. Според СГС при съпоставка на негативните емоционални и морални вреди – преживените болки и страдания от нанесената телесна повреда, изживения стрес, срока на възстановяването му, второстепенният съд намира, че размерът на присъденото в полза на пострадалия П. обезщетение на стойност 2000лв. /две хиляда лева/ е справедлив и достатъчен да репарира причинените на пострадалия неимуществени вреди.

Правилно като резултат от осъждането, на подсъдимия Д. е възложено да заплати направените по делото разноски. Предвид изложеното, постановената присъда на СРС следва да бъде изцяло потвърдена.

При цялостната извършена на основание чл.313 от НПК служебна проверка на присъдата въззивният съд не констатира нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила, необоснованост или непълнота на доказателствата.

Воден от горното и на основание чл. 334, т.6, вр. чл.338 от НПК Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 24.02.2022г., постановена по н.о.х.д. № 13342/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 9- ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____